

Lande i saa stor Udstrækning som muligt. Efter at have forudskiftet denne almindelige Bemærkning skal der nu gives de nærmere Forklaringer til Lovforslagets enkelte Regler.

ad a. At det skal paases, at Ægteffabene have deres Fornusts fulde Brug, er en Selvfølge og gælder naturligtvis overalt. Hvad Alderen angaar, er det vistnok i Genhold til ovenfor anførte Betragtning sikrest at tage fornødent Hensyn til det Lands Love, hvis Underjaat Parten er, og herved holder man sig ogsaa i Overensstemmelse med, hvad der andensteds gælder i det heromhandlede Forhold. Rigejorn der for den danske Parts Bedkommende ses hen til dansk Rets Regler, saaledes er det i god Overensstemmelse hermed, at der for den anden Parts Bedkommende tages Hensyn til det Lands Love, hvis Underjaat han eller hun er; at lade Hensynet til hans eller hendes Domicil være afgørende, synes i dette Forhold mindre rimeligt, da det, som sagt, ikke sker for den danske Parts Bedkommende og desuden vilde være umuligt i Flertallet af de Tilfælde, som dette Lovforslag angaar, nemlig alle de Tilfælde, hvor Parterne ikke leve under det Lands Love, hvori de bo, men vedblive at leve under deres Hjemlands Ret i ethvert Fald i alt, hvad der angaar den personlige Status. Hvis begge Parter ere danske, maa det alt-
saa fordras, at Mandspersonen har fyldt 20 og Kvinden 16 Aar, men dersom den ene af Parterne ikke er dansk, maa der ses hen til hans eller hendes Hjemlands Love herom, og naar dette foreskrives, er det begrundet i et Hensyn til, at det ellers kan befrygtes, at Ægteffabet ikke vil blive anset for gyldigt i dette Land, hvis Domsstole sandsynligvis vilde fordre Sagtagelsen af deres Love om Myndigheden til at indgaa Ægteffab. Det er en Selvfølge, at den Ikke-Danske selv maa for Konsulen fremstaafe Oplysning om sin Nationalitet samt om hans Hjemstavn's Love i saa Henseende, hvis Konsulen ikke kender disse, hvad han formentlig dog ofte vil gøre, navnlig hvor det er en Person fra hans eget Land, der indgaaer Ægteffab med en Dansk.

ad b. At ingen af Parterne maa være bunden ved andet Ægteffab — hvorved alt-
saa menes, at et tidligere Ægteffab maa være opløst paa lovlig Maade enten ved Døden eller ved en virkelig Skilsmisse og ej en blot livsvarig Separation — er en Fordring, som alle Begne stilles i civiliserede og kristne Lande. Naturligtvis tages herved kun Hensyn til den borgerlige Ret, og det kommer, naar ifølge denne fuldstændig Skilsmisse og deraf flydende Ret til at indgaa nyt Ægteffab foreligger, ikke i Betragtning, at muligvis religiøse Hensyn kunne være til Hinder

derfor. For saa vidt Trydg. 30 April 1824 § 3 Nr. 3 endvidere fordrer, at heller ingen af Parterne maa være bunden ved nogen Forpligtelse til at indgaa Ægteffab, kan der formentlig horktes herfra, da det baade efter dansk Ret og efter fremmed Ret, yderst sjældent vil forekomme at nogen kan være saaledes bunden ved en Forpligtelse til Ægteffab, at dette er en legal Hindring for at indgaa andet Ægteffab, og det i al Fald er endnu sjældnere, at det trods denne Hindring indgaaede Ægteffab bliver ugyldigt. At Stadeserstatning kan paadrages derved, kommer i denne Forbindelse ikke i Betragtning.

ad c. Det bliver at paase, at Ægteffabene ikke ere hinanden beslægtede eller besvogrede i de forbudne Led efter dansk Ret. Disse strække sig saa vidt, at der, bortset fra et enkelt Tilfælde, hvorom straks skal blive talt nærmere, nu om Stunder næppe findes ret mange Lande, hvor i al Fald de absolut forbudne Led strække sig videre end her. Naturligtvis maa det i de instruktøriske Bestemmelser, som meddeles Konsulerne, forklares disse paa en tydelig og populær Maade, hvilke de forbudne Led ere efter dansk Ret. Hensyn til fremmed Ret behøver i dette Forhold næppe at tages undtagen i een Retning, nemlig at Konsulen ikke maa vie Personer, naar disse efter det Steds Love, hvor Wielsen skal foregaa, ikke maa komme sammen i Ægteffab, en Regel, som formentlig især vil finde Anvendelse paa Steder, hvor den ejendommelige fra den engelske Ret bekendte Regel gælder, at det er absolut forbudt at gifte sig med afdød Hustrus Søster. Det synes naturligt, at den danske Stat ikke bemyndiger sine Konsuler til at foretage paa det Sted, hvor de ere ansatte, lovforbudne Handlinger, der muligen endog kunne paadrage Ægteffabene Strafsansvar foruden at medføre det indgaaede Ægteffabs Ugyldighed, hvis den ene af Parterne hører hjemme der. I øvrigt er det en Selvfølge, at der ved de forbudne Led her bestandig kun tænkes paa de efter den borgerlige Lovgivning forbudne Led, ikke paa de efter kirkelige Regler ofte langt videre gaaende Forbud, hvis Overtrædelse kan have kirkelige, men ikke borgerlige Straffevirkninger til Følge for paagældende, naar disse ikke have erhvervet de kirkelige Myndigheders Dispensation.

ad d. Der synes ikke at være nogen Nødvendighed for at gaa videre i dette Punkt end til blot at paase, at der for Kvindens Bedkommende er hengaaet 9 Maanedes siden Ophøret af hendes forrige Ægteffab, og ikke engang denne Betingelse er der Grund til at fastholde, naar der kun havees Visshed for, at